

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2653

Τοῦ ἁγ. ἰσαποστόλου & ὁμολογητοῦ Φωτίου
Πέμπτη 6 Φεβρουαρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Μὴ λησμονοῦμε

«Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὥν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς μιμεῖσθε τὴν πίστιν» (Ἐβρ. 13,7)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζει ἓνας μέγας ἅγιος, ὁ **ἱερὸς Φῶτιος**, ἓνας ἀπὸ τοὺς οἰκουμενικοὺς διδασκάλους καὶ ποιμενάρχας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐὰν δὲν ἦταν αὐτός, σήμερα οἱ Ἕλληνες θὰ ἤμασταν φράγκοι. Καὶ ὄχι μόνο οἱ Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Ῥουμᾶνοι, ἴσως καὶ οἱ Ῥῶσοι ἀκόμα θὰ ἦταν φράγκοι. Τὸ ὅτι εἴμαστε ὀρθόδοξοι τὸ ὀφείλουμε σ' αὐτόν. Καὶ ἂν γινόμασταν φράγκοι, οὔτε Ἕλληνες θὰ ἤμασταν. Συνεπῶς, ὁ ἱερὸς Φῶτιος **εἶνε εὐεργέτης** ὄχι μόνο τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ τοῦ ἔθνους μας.

Ποῦ γεννήθηκε; Στὴν πόλι πού μᾶς φέρνει δάκρυα στὰ μάτια, γιατί αὐτὴ ἐπὶ χίλια χρόνια ἦταν ἡ πρωτεύουσα τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας καὶ σκόρπισε πρὸς ὅλους τὸ ἅγιο φῶς τῆς πίστεώς μας. Γεννήθηκε λοιπὸν ὁ ἱερὸς Φῶτιος στὴν Κωνσταντινούπολι τὸ 827 μ.Χ.. Οἱ γονεῖς του ἦταν πλούσιοι ἀριστοκράτες.

Ἀπὸ μικρὸς ξεχώριζε γιὰ τὴν εὐφυΐα καὶ τὴν ἀγάπη του στὰ γράμματα. Δὲν ἦταν σὰν τὰ παιδιὰ πού τρέχουν στὰ παιχνίδια. Διάβαζε μέρα καὶ νύχτα, ὡς τὰ μεσάνυχτα. Πῆγε σὲ ἀνώτερα σχολεῖα καὶ στὸ πανεπιστήμιο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. **Μορφώθηκε** σὲ ὅλες τὶς ἐπιστῆμες· ἦταν καὶ ἀστρονόμος, καὶ φυσικός, καὶ γιατρός, καὶ μαθηματικός. Κανένας δὲν τὸν ἔφτανε. Γι' αὐτὸ ὁ βασιλεὺς νέο τὸν πῆρε στὰ ἀνάκτορα καὶ τὸν εἶχε δεξί του χέρι.

Ἀλλὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ **Ὁρθοδοξία**, διέτρεχε μεγάλο κίνδυνο· **κινδύνευε** ἀπὸ τὴ Δύσι, ἀπὸ τὸν **πάπα**. Δηλαδή; Ὁ πάπας ἤθελε νὰ προσθέσῃ στὸ Πιστεύω τῆς Ἐκκλησίας ἄλλα πράγματα, νὰ κάνῃ ἀλλαγὲς στὰ λειτουργικὰ βιβλία της· πρὸ παντὸς **ἤθελε νὰ ὑποτάξῃ ὅλους**, νὰ τοὺς κάνῃ νὰ πέσουν νὰ τὸν προσκυνήσουν· νὰ γίνῃ τρόπον τινὰ ὁ αὐτοκράτορας ὅλου τοῦ κόσμου. Χρειαζόταν

λοιπὸν ἓνας ἰσχυρὸς ἀντίπαλος νὰ τὸν πολεμήσῃ, ἀφοῦ αὐτὸς παρεξέτρεπε το ὀλεθρίως ζητώντας νὰ νοθεύσῃ τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο.

Τότε **τὰ μάτια ὅλων στράφηκαν στὸν Φῶτιο**. Ἦταν ὁ πιὸ μορφωμένος καὶ θεολογικὰ καταρτισμένος. Μαζὶ μὲ τὴ σοφία διέθετε ἀνιδιοτέλεια καὶ ἀγιότητα. Γι' αὐτὸ μικροὶ - μεγάλοι ζήτησαν αὐτὸν γιὰ πατριάρχη.

Ἔτσι μιὰ μέρα, ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα ὅπου μὲ τὴ μεγάλη μὀρφωσί του ὑπηρετοῦσε ὡς πρῶτος γραμματεὺς καὶ μυστικοσύμβουλος τοῦ βασιλέως, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τὸν ἄρπαξε ὁ **λαός**, ὅπως ἦταν τότε συνήθεια, καὶ μὲ θριαμβευτικὰς φωνὰς **τὸν ὠδήγησε** στὸν ἔνδοξο θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει ὁ ἀγὼνας του.

Ἐλαμψε ὁ Φῶτιος ὡς ἀστέρι πρῶτου μεγέθους μὲ τὴ σοφία, τὴ διδασκαλία, τὰ συγγράμματα καὶ πρὸ παντὸς μὲ τοὺς ἡρωικοὺς ἀγῶνες του ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ μεγαλύτερη ὑπηρεσία πού προσέφερε ἦταν ὅτι ἀντιστάθηκε ἡρωικὰ στὸν πάπα πού ἤθελε νὰ ὑποτάξῃ ὅλη τὴν Ἀνατολή. Εἶπε στὸν πάπα τὸ ΟΧΙ. Συνεκάλεσε Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἀναθεμάτισε καὶ ἀφώρισε τὶς αἰρετικὰς δοξασίες τοῦ πάπα καὶ κράτησε τὴν Ἐκκλησίαν μας μακριὰ ἀπὸ τὰ μιάσματα τοῦ παπικοῦ θηρίου.

Ἀντιστάθηκε· καὶ εἶχε ἰσχυροὺς ἀντιπάλους, καὶ μέσα στὰ ἀνάκτορα καὶ μέσα στὴν ἱεραρχία. Δύο φορές τὸν γκρέμισαν ἀπὸ τὸν θρόνο, πῆγε στὴν ἐξορία, κλείστηκε στὶς φυλακές, ὑπέφερε βασανιστήρια. Ἀλλὰ σὰν τὸ βράχο, πού τὸν χτυποῦν τὰ κύματα μὰ μένει ἀκλόνητος, ἔτσι μέσα στὴ μανία τῆς παπικῆς αἵρέσεως ὁ ἱερὸς Φῶτιος ἔμεινε ἄσειστος. Τίποτε δὲν μπόρεσε νὰ τὸν κλονίσῃ ἀπὸ τὴν πίστη στὴν Ὁρθοδοξίαν μας. Ἔτσι ἀγωνίστηκε.

Δὲν θὰ εἰσέλθω σὲ ἄλλες θεολογικὰς ἀναλύσεις. Στὴ σειρά τῶν μαχητῶν τῆς Ὁρθοδο-

ξίας μετὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο ποὺ ἀντιμετώπισε τοὺς γνωστικούς, τὸν μέγα Ἀθανάσιο ποὺ ἀντιμετώπισε τὸν Ἄρειο, ἔρχεται τρίτος ὁ Φώτιος, ποὺ κράτησε τὴν Ἐκκλησία μας μακριὰ ἀπὸ τὸν πάπα. Θὰ μοῦ πῇ κάποιος·

—Τί τὰ λὲς αὐτά; αὐτὰ εἶνε **παλιὰ γεγονότα**.

Ναί, πέρασαν ἀπὸ τότε χίλια χρόνια· ἀλλ' αὐτὰ **δὲν πρέπει νὰ τὰ λησμονήσουμε**. Πέρασαν καὶ στὴν ἐθνική μας ἱστορία ἑκατὸν πενήντα χρόνια ἀπὸ τὸ 1821, θὰ περάσουν καὶ ἄλλα, μὰ δὲν λησμονοῦμε τὸ Ἀθανάσιο Διάκκο, τὸν πατριάρχη Γρηγόριο τὸ Ε', τὸν ἐπίσκοπο Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανό, τὸν Κολοκοτρώνη, τὸν Κανάρη καὶ τοὺς ἄλλους ἥρωες, ποὺ θυσίασαν τὴ ζωὴ τους γιὰ ν' ἀναπνέουμε ἐμεῖς ἐλεύθεροι. Ὅπως λοιπὸν ἐκείνους ἔτσι καὶ ἀκόμη περισσότερο δὲν πρέπει νὰ παύσουμε νὰ μνημονεύουμε τοὺς ἥρωες τῆς πίστεως ὅσα χρόνια κι ἂν περάσουν. «*Μνημονεύετε*», νὰ θυμᾶστε, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, τοὺς ποιμένες σας ποὺ σᾶς δίδαξαν «*τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ*» (Ἐβρ. 13,7).

Ἀλλὰ ὡς πρὸς τὸν ἅγιο Φώτιο ὑπάρχει καὶ ἓνας ἄλλος λόγος ποὺ πρέπει νὰ τὸν τιμοῦμε, καὶ ὁ λόγος αὐτὸς εἶνε — ποίος· ὅτι **ὁ κίνδυνος δὲν πέρασε**. Ἄν καὶ πέρασαν χίλια χρόνια, ἡ Ὁρθόδοξία μας πάλι κινδυνεύει. Δὲν εἶνε αὐτὸ λόγος ἀπατηλός, ἐσωτερικῆς καταναλώσεως, γιὰ νὰ ξεγελάσουμε τὰ πλήθη· εἶνε γεγονὸς ὅτι, ἂν τότε ἡ Ἐκκλησία μας κινδύνευσε μιά φορά, σήμερα κινδυνεύει ἑκατὸ φορές. Μάλιστα, ἑκατὸ φορές.

✓ Κινδυνεύει ἀπὸ τοὺς **χιλιαστές**· οἱ ὅποιοι ἦρθαν ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη φορτωμένοι δολλάρια. Χθὲς τὸ βράδυ μάθαμε ὅτι ἦρθε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα κάποια χιλιάστρια μὲ μιὰ κάσσα γεμάτη φυλλάδια καὶ πῆγαινε στὰ σπίτια καὶ μὲ τὰ γλυκά της λόγια προσπαθοῦσε νὰ ρίξη τὸ φαρμάκι στὶς ψυχές. Νὰ φοβᾶστε τὸν ἱεχωβίτη πὶὸ πολὺ κι ἀπὸ τὸ φίδι· τὰ φίδια φαρμακώνουν τὰ κορμιά, οἱ χιλιασταὶ φαρμακώνουν τὴν ψυχὴ. Στὴν Πελοπόννησο ἔγινε κάτι φρικιαστικό, ποὺ δείχνει ὅτι φτάσαμε σὲ «*σημεῖα τῶν καιρῶν*», ποὺ εἶπε ὁ Κύριος (Ματθ. 16,3) καὶ ὁ ἅγιος Κοσμάς. Σὲ ἓνα μικρὸ χωριὸ πῆγαν χιλιασταὶ καὶ τὴ νύχτα, ἐνῶ ὅλοι κοιμοῦνταν ἤσυχα, πλησίασαν μιὰ ἐκκλησία ποὺ ἔχτισαν οἱ χωρικοί, παραβίασαν τὶς πόρτες, μπῆκαν μέσα, ἔσπασαν τὶς εἰκόνες καὶ —μὲ συγχωρεῖτε—, κατούρησαν ἐπάνω στὸν Ἑσταυρωμένο καὶ στὴν ἁγία τράπεζα καὶ μόλυναν τὰ δισκοπότηρα! Σηκώνεται τὸ πρῶτὸ τὸ χωριό, πηγαίνουν ἐκεῖ καὶ τί νὰ δοῦν· ἓνα φρικτὸ πρᾶγμα, ποὺ οὔτε οἱ Τοῦρκοι στὴ Σμύρνη καὶ στὴν Ἀγκυ-

ρα δὲν ἔκαναν ποτέ. Ἔτρεξε ἀστυνομία καὶ εἰσαγγελεὺς, τοὺς συνέλαβαν καὶ ὁ λαὸς ἤθελε νὰ τοὺς λυντσάρη γιὰ τὴ βεβήλωσι.

✓ Μὰ ὁ κίνδυνος δὲν εἶνε μόνο οἱ χιλιασταί. Αὐτοὶ εἶνε ἡ «ψώρα» τῶν μικρῶν, τοῦ φτωχοῦ λαοῦ· ὑπάρχει ὅμως καὶ «ψώρα» τῶν τρανῶν καὶ ὑψηλῶν, καὶ αὕτῃ εἶνε ὁ **μασονισμός**, ὁ ὁποῖος προσεγγίζει ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὰ μεγάλα ἀξιώματα. Οἱ μασόνοι δὲν πιστεύουν στὸ Χριστό, στὴν ἁγία Τριάδα· λατρεύουν τὸ σατανᾶ, στὸν ἀρχιδιάβολο· μαζεύονται τὴ νύχτα καὶ τελοῦν ὄργια, τὰ τεκτονικὰ μυστήρια.

✓ Κινδυνεύουμε λοιπὸν ἀπὸ τοὺς χιλιαστές, κινδυνεύουμε ἀπὸ τοὺς μασόνους, κινδυνεύουμε καὶ ἀπὸ τοὺς ἀθέους **μαρξιστές**.

✓ Κινδυνεύουμε ὅμως καὶ ἀπὸ τοὺς **παπικούς**. Εἶνε γεγονός, ὅτι κ' ἐδῶ στὴν πατρίδα μας θεολόγοι ἀθεολόγητοι, καὶ παπαῖδες καὶ δεσποτᾶδες ἀκόμα, ἔχουν γονατίσει κ' εἶνε ἔτοιμοι ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα νὰ προσκυνήσουν τὸν πάπα, νὰ φιλήσουν τὴν παντόφλα του.

Ἀλλὰ ἔχει ὁ Θεός. Ὅσο καὶ ἂν πιέσουν τὰ πράγματα, ὑπάρχει πιστὸς λαός, ὁρθόδοξοι θεολόγοι, ἱεράρχαι καὶ ἱερεῖς ποὺ ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη τοῦ ἱεροῦ Φωτίου, **θὰ ἀντιτάξουμε ἡρωικὴ μάχη** καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψουμε μέσα στὶς ἐκκλησιές μας νὰ πατήσουν πόδια καρδιναλίων. Ὅχι· θὰ προτιμήσω ἐγὼ τοῦλάχιστον —ὁ ὁποῖος ἔπαυσα τὸ μνημόσυνο τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρα γιατί ἦταν ἔτοιμος νὰ προσκυνήσῃ τὸν πάπα— προτιμῶ νὰ χάσω ὅχι τὸ θρόνο ἀλλὰ καὶ τὴ ζωὴ μου καὶ νὰ πάω ἐξορία καὶ στὸ Ἅγιο Ὅρος καὶ παντοῦ, παρὰ νὰ προδῶσω τὴν πίστι μας.

Ἐχετε θάρρος, ἀδελφοί μου, **ἔχετε πίστι στὸ Θεό**. Ζοῦμε σὲ χρόνια κατηραμένα. Γι' αὐτὸ σήμερα προβάλλεται τὸ ὑπόδειγμα τοῦ μεγάλου Φωτίου. Καὶ ὅπως ἀγωνίστηκαν γιὰ τὴν Ὁρθόδοξο Πίστι ὁ ἅγιος Φώτιος, ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος καὶ οἱ ἄλλοι πατέρες μας, ἔτσι κ' ἐμεῖς, παιδιὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, **ν' ἀγωνιστοῦμε**, μικροὶ καὶ μεγάλοι χέρι μὲ χέρι, τὸ βράχο αὐτὸν νὰ μὴν τὸν πατήσῃ πόδι ἀντιχρίστου. Ἄν στὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας εἶπαμε μιά φορά ὅλοι μὲ μιὰ ψυχὴ τὸ ΟΧΙ, τώρα νὰ τὸ ποῦμε χίλιες φορές. Ἐκεῖ τό'παμε γιὰ τὴν πατρίδα, ἐδῶ νὰ τὸ ποῦμε γιὰ τὴν πίστι τὴν ἁγία μας.

Ὁ ἅγιος Φώτιος εἶνε λησμονημένος ἅγιος! **Τὸν ἐνθυμούμεθα σήμερα καὶ τὸν τιμοῦμε**.

Εἶθε ὁ Κύριος, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἱεροῦ Φωτίου καὶ πάντων τῶν ἁγίων **νὰ μᾶς στερεώσῃ στὴν Ὁρθόδοξο πίστι**· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Φωτίου Πενταβρύσου - Ἑορδαίας τὸ Σάββατο 6-2-1971 πρῶτὴ μὲ νέο τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντμησης 18-1-2025. Τὴν ὁμιλία αὕτη μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς συντομεύσεις στὸ cd ...Φ τῆς σειρᾶς «*ΣΚΟΠΟΝ ΔΕΔΩΚΑ ΣΕ*» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2654

Τοῦ μεγαλομ. Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου
Σάββατο 8 Φεβρουαρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Νὰ τοῦ μοιάσουμε

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πανήγυρσις· ἑορτάζει ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ στρατηλάτης. Τί ἦταν; Οὔτε καλόγερος, οὔτε παπᾶς, οὔτε δεσπότης. Καὶ ὅμως ἁγίασε καὶ εἶνε παραπάνω ἀπὸ παπᾶδες καὶ δεσποτάδες. Αὐτὴ εἶνε ἡ θρησκεία μας. Δὲν εἶνε ἀπαραίτητο νὰ πᾶς σὲ βουνὰ καὶ σπηλιές· καὶ μέσ' στὸν κόσμον μπορεῖς ν' ἀγιάσης. Ἀπόδειξις ὁ σημερινὸς ἅγιος. Τί ἦταν; στρατιώτης. Μόνο στρατιώτης; ἀξιωματικός. Ἀπλῶς ἀξιωματικός; Στρατηγός. Καὶ ἐνῶ ἦταν στρατηγὸς ἁγίασε! Πῶς;

Γεννήθηκε στὴ Μικρὰ Ἀσία, στὸν Πόντο, στὰ Εὐχάιτα τῆς Ἀμασείας. Γιατὶ νὰ ξέρετε, πολλοὶ καὶ μεγάλοι ἅγιοι βγήγαν ἀπὸ 'κεῖ· ἦταν ἁγιασμένα μέρη αὐτά. Ἐκεῖ λοιπὸν γεννήθηκε ὁ ἅγιος Θεόδωρος ποὺ ἑορτάζουμε. Ἔζησε στὰ χρόνια ποὺ βασιλεψε ὁ Λικίνιος (308-324 μ.Χ.). Ἦταν παλληκάρι γερό, πολὺ δυνατός. Πῆγε στρατιώτης καὶ διακρίθηκε. Μὲ τὸν καιρὸ πῆρε βαθμούς, σιγὰ - σιγὰ ἔγινε ἀξιωματικός καὶ ἔφτασε νὰ γίνῃ καὶ **στρατηγός**.

Ἀλλὰ τί στρατηγός! Ἦταν καὶ ἄλλοι στρατηγοί, μὰ αὐτὸς διέφερε. Ξεχώριζε γιὰ τί; Γιὰ τὴν ἀνδρεία του καὶ περισσότερο γιὰ τὴν πίστι του· πίστευε, ἐνῶ ἄλλοι δὲν πιστεύουν. Συνήθως αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τ' ἀξιώματα καὶ τὰ γαλόνια κι ἀνεβαίνουν ψηλά, δὲν πιστεύουν· ὁ ἀπλὸς λαὸς πιστεύει. Αὐτὸς ὅμως ἦταν μιὰ ἐξαίρεσις. **Πίστευε στὸν ἀληθινὸ Θεό**. Ἄλλοι βλαστημοῦσαν τὸ Χριστό· ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὡς στρατηγὸς δὲν ἄφηνε στρατιώτη του νὰ ἀσεβῇ στὸν Κύριο. Ὅταν ἄκουγε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μας, σηκωνόταν ὀρθὸς, καὶ στὴν ἐκκλησίᾳ γονάτιζε μὲ φόβον Θεοῦ. Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου τὰ μάτια του δάκρυζαν. Τόση πίστι εἶχε. Μακάρι νὰ ἔχαμε κ' ἐμεῖς λίγη ἀπὸ τὴν πίστι του.

Ἐπικρατοῦσε ἀκόμη τότε **εἰδωλολατρία**. Ὅπως σήμερα ἔχουμε τὶς ἁγίες εἰκόνες καὶ τὶς προσκυνούμε τιμητικῶς, οἱ εἰδωλολάτρεις τότε εἶχαν **ἀγάλματα** ποὺ τὰ λάτρευαν ὡς θεούς. Μερικὰ ἀγάλματά τους ἦταν φτιαγμένα ἀπὸ χρυσάφι.

Μπορεῖτε νὰ ὑπολογίσετε ἓνα ἄγαλμα ὁλόχρυσον τί ἀξία εἶχε; Χιλιάδες λίρες κόστιζε. Πίστευαν πῶς οἱ θεοὶ τους κατοικοῦν πάνω στὸν Ὀλυμπο. Καὶ πόσοι ἦταν; Δώδεκα. Ἐκεῖ στὴν κορυφὴ γλεντοῦσαν, διασκεδάζαν, «βγάζανε τὰ μάτια» τους, ζοῦσαν ἐννοῶ μὲ ἀτιμίες· ἦταν τὰ πιὸ ἀνήθικα «ὄντα».

Κ' ἐμεῖς τώρα τί κάνουμε; Ἐνῶ ὁ χριστιανικὸς κόσμος ὑποτίθεται ὅτι ἀρνήθηκε κάποτε τὴν εἰδωλολατρία (ἦρθε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, μᾶς ἔμαθε τὸ Χριστό, τὰ σβήσαμε καὶ τὰ θάψαμε αὐτά), συχνὰ τώρα γυρίζουμε πίσω. Καὶ ἐνῶ δὲν ὑπάρχουν τέτοιοι θεοί, πᾶμε νὰ τοὺς ἐπαναφέρουμε· **γινόμαστε πάλι εἰδωλολάτρεις**. Ἀπόδειξις· ὅταν στὶς 20 Ἰουλίου 1969 οἱ Ἀμερικᾶνοι πανηγύριζαν ὅτι ἔστειλαν ἄνθρωπο στὸ φεγγάρι, πῶς ὠνόμασαν τὸ διαστημόπλοιό τους; «Ἀπόλλων 11». Μπράβο τους! δὲν βρῆκαν ἄλλο ὄνομα; π.χ. τοῦ προφήτου Ἡλία, ποὺ γιῶρταζε, καὶ τοῦ ἔδωσαν ὄνομα ἐνὸς αἰσχροῦ δαίμονα – γιατί οἱ θεοὶ ἐκεῖνοι ἦταν **δαιμόνια** (βλ. Α' Κορ. 10,20). Τὸ ὠνόμασαν μὲ ὄνομα δαίμονος, καὶ ὕστερα **περιμένουμε προκοπή**; Ἐννοία σου! Ἐχει σημασία αὐτό. Φαντάσου νὰ βαπτίζῃς παιδὶ καὶ νὰ τὸ ὀνομάσης **Δαίμονα**. Ποιὸς θὰ τὸ ἔκανε; Καὶ ὅμως τότε ὠνόμασαν τὸ διαστημόπλοιό τους «Ἀπόλλων».

Λοιπὸν –γιὰ νὰ ἐπανέλθουμε στὸν βίον τοῦ ἀγίου– τὸν ἅγιον Θεόδωρον τὸν κάλεσε ὁ βασιλεὺς Λικίνιος στὴν Ἡράκλεια καὶ τοῦ εἶπε νὰ θυσιάσῃ στὰ εἰδῶλα ποὺ εἶχε φέρει μαζί του. Ὁ ἅγιος Θεόδωρος τοῦ ζήτησε νὰ πάρῃ στὸ σπίτι του τὰ χρυσὰ ἀγάλματά τους, τάχα νὰ τὰ τιμήσῃ. Τὴ νύχτα ὅμως τὰ ἔκανε κομμάτια - κομμάτια καὶ τὰ μοίρασε σὲ φτωχοὺς· κορίτσια ὀρφανὰ, χῆρες, πεινασμένους, γυμνοὺς κ.λπ.. Τὸ πρῶτό 'μαθε ὁ Λικίνιος. Κάλεσε ἑξαλλος τὸν στρατηγὸν Θεόδωρον, τὸν καθαίρεσε καὶ τὸν καταδίκασε νὰ θανατωθῇ σκληρά. Καὶ ἄρχισαν τότε τὰ μαρτύρια τοῦ ἀγίου, ποὺ ἂν τὰ διαβάσετε θὰ φρίξετε καὶ θ' ἀνατριχιάσετε· ἄλλος τοῦ ἔβγαζε τὰ μάτια, ἄλλος τοῦ ἔκοβε τ' αὐτιά, ἄλλος τοῦ ξερρίζωνε τὰ δόντια, ἄλλος τοῦ ἔκοβε τὰ πόδια... αἵματα ἔ-

τρεχαν παντοῦ ἀπὸ τὸ κορμί του. Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἀρνήθηκε τὸ Χριστό. Στὸ τέλος ἕνας στρατιώτης τοῦ ἔκοψε μὲ σπαθὶ τὴν κεφαλὴ καὶ ἔτσι ἡ ψυχὴ του πέταξε στὰ οὐράνια. Τὴν ἡμέρα ποὺ μαρτύρησε –ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε– ἐκεῖ ποὺ ἔπese τὸ αἷμα του ἄνοιξε πηγὴ, ἔτρεχε νερὸ καθαρὸ· καὶ ὅποιος πλενόταν μ' αὐτὸ εὕρισκε θεραπείαν στὸν Πόντο, στὴ Μικρὰ Ἀσία, ἐκεῖ στ' ἁγιασμένα μέρη.

Τὴν ἡμέρα ποὺ μαρτύρησε ὁ ἅγιος Θεόδωρος πίστεψαν στὸ Χριστὸ 385 εἰδωλολάτρες καὶ μαρτύρησαν κι αὐτοί.

* * *

Αὐτὸς εἶνε ὁ βίος τοῦ ἁγίου Θεοδώρου. Ἐκτὸς ἀπὸ σήμερα γιορτάζουμε καὶ στὶς 8 Ἰουνίου τὴν ἀνακομιδὴ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου του στὰ Εὐχάιτα.

Καλύτερα νὰ τὸν γιορτάζουμε – πότε· ὅταν νηστεύουμε. Τότε ἔχει ἀξία. Οἱ πρόγονοί μας δὲν γιώρταζαν τόσο μὲ φαγοπότι ὅσο μὲ πνευματικὴ ἀγαλλίασι· ἐκεῖνοι **πίστευαν καὶ νήστευαν**. Καὶ μὲ τὴ **νηστεία** εἶχαν καλύτερη **ὑγεία**. Τώρα τρῶμε συνεχῶς, πέφτουμε σὰν τὰ κοράκια στὰ κρέατα· ἀπὸ 'κεῖ λένε ὅτι προέρχεται καὶ ὁ καρκίνος. Εἶνε γεγονός· τὸ χορταράκι τοῦ βουνοῦ, τὸ ψωμάκι, τὸ καλαμπόκι, τὸ σιτάρι, ἡ ἐλιά, τὸ κρεμμύδι εἶνε ὑγεία. Λοιπὸν, νὰ μαζευτῇτε, οἱ γυναῖκες νὰ κάνουν μιὰ φασολάδα, νὰ τὴν εὐλογῆσετε, νὰ ψάλλετε ἕναν ἁγιασμὸ καὶ νὰ καθήσουν ὅλοι νὰ φᾶνε τὸ εὐλογημένο.

Ἄλλ' ἄς μποῦμε τώρα στὴν οὐσία. Ἡ ἁγία ζωὴ καὶ τὸ μαρτυρικὸ τέλος τοῦ ἁγίου Θεοδώρου μᾶς ἀφήνουν **σπουδαῖα διδάγματα**.

✓ Δὲν πιστεύουν μόνο τσοπάνηδες καὶ χωρικοί· **πιστεύουν καὶ ἀξιωματικοὶ καὶ μεγάλοι ἐπιστήμονες**. Μὴν ἀκοῦτε μερικοὺς ποὺ καλὰ - καλὰ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ βάλουν τὴν ὑπογραφή τους καὶ στὸ καφφενεῖο ῥητορεύουν κατὰ τῆς πίστεως. Αὐτοὶ δὲν εἶνε ἐπιστήμονες· ἐπιστήμονες εἶνε ἄλλοι, ποὺ καὶ γράμματα ξέρουν καὶ στὸ Θεὸ πιστεύουν. Ἦρθε στὴν Ἑλλάδα πέρυσι ἕνας ἐπιστήμονας, ὁ Μπράουν, ὁ ἐφευρέτης τῶν πυραύλων. Ἦταν στὴ Μύκονο, κι ὅταν χτύπησε ἡ καμπάνα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι πῆγαν γιὰ μπάνιο, αὐτὸς πῆγε στὴν ἐκκλησιὰ καὶ προσευχήθηκε. –Πιστεύεις; τὸν ῥώτησαν. –Πιστεύω, τοὺς εἶπε.

✓ Στὴν ἐποχὴ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου οἱ εἰδωλολάτρες λάτρευαν χρυσὰ εἰδωλα. Καὶ τώρα ὅμως **κάποιοι «χριστιανοί»** δὲν διαφέρουν. Ψέματα λένε ὅτι ἀγαποῦν τὸ Χριστό· τὰ λεφτὰ ἀγαποῦν, **Θεὸ ἔχουν τὸ χρήμα**. Λεφτὰ! σοῦ λέει ὁ ἄλλος καὶ γεμίζει τὸ στόμα του λὲς καὶ τρώει γαλαμπούρεκο. Λεφτὰ ζητοῦν· ἀλλὰ νὰ δώσουν; Γιὰ γλέντια ναί, ἐκεῖ ξεοδεύουν χιλιάδες· ὅταν ὅμως πᾶνε μετὰ γυναῖκες τῆς ἐκκλησίας νὰ ζητήσουν δέκα δραχμὲς γιὰ τοὺς φτωχοὺς, ἐκεῖ δὲν δίν-

ουν τίποτα! Στὸν διάβολο τὰ δίνουν ὅλα, στὸ Χριστὸ δὲν δίνουν τίποτα.

✓ Λοιπὸν τὸ ἕνα εἶνε· Πιστεῦετε στὸ Χριστό. Τὸ δεύτερο εἶνε· Μὴ λατρεύετε τὸ χρήμα, τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰουδα. Τὸ τρίτο τώρα. Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ἀγαποῦσε τὸ Χριστό. Πόσο τὸν ἀγαποῦσε τὸ ἔδειχνε. Πῶς τὸ ἔδειχνε; Μὲ τὸ ὅτι δὲν ἀνεχόταν βλασφημία, δὲν ἄφηνε κανέναν νὰ βλαστημῇ. Μοῦ εἶπε κάποιος· –Ἐγώ, παπούλη, δὲν βλαστημῶ. Ναί, μὰ δὲν φτάνει αὐτό, τοῦ λέω. Ἄμα ἀκούσης ἕναν νὰ πῇ κακὸ λόγο γιὰ τὴ μάνα ποὺ σὲ γέννησε, τὸ δέχεσαι; –Κακὸ λόγο γιὰ τὴ μάνα μου ἢ τὸν πατέρα μου; παίρνω πιστόλι καὶ τὸν σκοτώνω· πρέπει νὰ πλύνῃ τὸ στόμα του, γιὰ νὰ πῇ τὸ ὄνομά τους... Ἄ, ἔτσι γιὰ τὴ μάνα σου· ἀλλὰ τὴ Μάνα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ μπροστὰ της ὅλες οἱ δικές μας μανάδες εἶνε ἁμαρτωλές, πῶς ἀνέχεσαι νὰ τὴ βρίζουν καὶ δὲν διαμαρτύρεσαι; Συνεπῶς, ἁμαρτάνει αὐτὸς ποὺ βλαστημάει, ἀλλὰ **ἁμαρτάνεις κ' ἐσύ ποὺ τὸν ἀκοῦς καὶ δὲν διαμαρτύρεσαι**.

✓ Καὶ πῶς ἄλλως ἔδειξε ὁ ἅγιος Θεόδωρος τὴν ἀγάπη του; Ἦρθε ἡ ὥρα ποὺ θυσίασε καὶ τὰ γαλόνια του γιὰ τὸ Χριστό· τὰ θυσίασε ὅλα. Ἔτσι κ' ἐμεῖς· ἅμα παρουσιαστῇ ἀνάγκη, **νὰ θυσιάσουμε τὰ πάντα γιὰ τὸ Χριστό** καὶ νὰ μὴν εἴμαστε προσκολλημένοι στὰ ὑλικά πράγματα. Ἔτσι πρέπει.

* * *

Ἄν συμφωνῇτε μ' αὐτά, διαβάστε στὸ σπίτι καὶ τὸ **βιβλίον τοῦ προφήτου Ζαχαρία**, ὁ ὁποῖος γιορτάζει μαζί μὲ τὸν ἅγιο Θεόδωρο σήμερα. Ὡ τί φωτιὰ βγάζει τὸ στόμα του! Εἶδε, λέει, ὁ Ζαχαρίας ἕναν ἄγγελον νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του **ἕνα δρεπάνι**· ὄχι σὰν αὐτὰ ποὺ θερίζουν τὰ στάχυα, ἀλλὰ μεγάλο, μήκους εἴκοσι πήχεων καὶ πλάτους δέκα (βλ. Ζαχ. 5,1). Καὶ τὸ δρεπάνι αὐτό, δρεπάνι θανάτου, πετοῦσε γιὰ νὰ κόψῃ ὄχι δέντρα ἢ στάχυα, ἀλλὰ ἀνθρώπους! Ἔπese μέσα στὸ σπίτι τοῦ κλέφτη, στὸ σπίτι τοῦ ἀτίμου, στὸ σπίτι τοῦ ψεύτη, στὸ σπίτι τοῦ βλασφήμου... Καὶ τὰ 'καψε ὅλα. Ἔπεφτε σὰν ἀστροπελέκι.

Ἀκοῦτε, ἀδέρφια μου; Αὐτὰ λέει ὁ Ζαχαρίας. Τὸν κλέφτη, τὸν ἄτιμο, τὸν πόρνο, τὸ μοιχὸ θὰ τὸν ξεπατώσῃ ὁ Θεός. Ἄς γλεντᾷ τώρα, ἄς διασκεδάζῃ, ἄς ἔχῃ γυναῖκα, ἄς ἔχῃ παιδιὰ, ἄς ἐπιδεικνύεται, ἄς λέῃ Δὲν ὑπάρχει Θεός. Ἔρχεται, ἔρχεται ὁ Κριτής! **Πιστεῦετε στὸ Θεό**. Ὑπάρχει ἕνα μάτι ποὺ τὰ βλέπει ὅλα, ὑπάρχει ἕνα αὐτὶ ποὺ τ' ἀκοῦει ὅλα, ὑπάρχει ἕνα χερί ποὺ τὰ γράφει ὅλα. Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονο, ἀδέρφια μου. Νὰ πιστεῦετε στὸ Χριστό καὶ νὰ ζητε ὅπως ἔζησαν οἱ εὐσεβεῖς πρόγονοί μας, μὲ τὰ ἰδανικά τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά· καὶ μείνετε πιστοὶ στὸ Θεό, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2655

Τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Χαράλαμπος
Δευτέρα 10 Φεβρουαρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Στὸ δρόμο τῶν ἁγίων

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἁγία μας Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, τιμᾷ τὴ μνήμη ἑνὸς μεγάλου ἁγίου· ἐορτάζει **ὁ ἅγιος Χαράλαμπος** ὁ θαυματουργός! Λέγεται **θαυματουργός**, γιατί κάνει θαύματα. Ὁχι μόνο τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσε στὴ γῆ, ἀλλὰ καὶ τώρα. Τὰ ἱερὰ λείψανά του ἔχουν χάρι· ἡ ἁγία κάρα του, ποὺ σῶζεται στὰ Μετέωρα, ἔχει «ῥαδιενέργεια», θεραπεύει ἀρρώστους, βγάζει δαιμόνια, νικᾷ καὶ σήμερα τὴν πανώλην, τὴν πανούκλα.

Τί ἦταν ὁ ἅγιος Χαράλαμπος; Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ διώκτου αὐτοκράτορος Σεπτιμίου Σεβήρου (146-211 μ.Χ.). Γεννήθηκε ἅγιος; Κανένας δὲν γεννιέται ἅγιος. **Ὅλοι** πέφτοντας ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μάνας μας **εἴμαστε ἁμαρτωλοί, ἀκάθαρτοι**. Τὸ αἰσθάνεται αὐτὸ κάθε μάνα καὶ μόλις γεννήσῃ παιδί ζητάει παπᾶ νὰ καθαριστῇ ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσία της. Τὸ ζητάει ἐπίσης καὶ τὸ παιδί. Μὰ ἔκανε, θὰ πῆτε, καμμιά ἁμαρτία τὸ παιδί; δὲν εἶνε ἀθῶο σὰν ἀγγελουδί;

Δὲν ἔκανε ἁμαρτία. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μηλιὰ εἶνε σάπια, βγαίνουν σάπια καὶ τὰ μῆλα. **Ἡ ῥίζα**, πατέρας καὶ μάνα, **εἶνε σάπια**. Ὅλοι καταγόμαστε ἀπὸ ἓνα πρῶτο ἄνθρωπο, ποὺ τὸν δημιούργησε τέλειο μὲ ἀπειρη σοφία ὁ Θεός. Ἀλλὰ μέσα στὸν ἄνθρωπο μπῆκε τὸ κακό, ἡ **ἁμαρτία**. Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ, ὅπως λέει ἡ ἱερὰ ἱστορία –ποὺ πρέπει νὰ τὴ διαβάζουμε–, ἁμάρτησαν· ἀπὸ τότε ἡ ῥίζα μολύνθηκε, καὶ **κάθε παιδί ποὺ γεννιέται**, καὶ τὸ βασιλόπουλο, **εἶνε ἀκάθαρτο**. Γι' αὐτὸ βαπτίζουμε τὸ παιδί «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος». Ἐνας ἅγιος εἶδε παιδιά, ποὺ τὰ ἔφερναν οἱ μάνες στὴν ἐκκλησίαν νὰ βαπτιστοῦν, ὅτι πρὶν τὸ βάπτισμα ἦταν μαῦρα σὰν ἀραπάκια καὶ μετὰ τὸ βάπτισμα ἦταν ἄσπρα σὰν τὸ χιόνι. Ἔτσι εἶνε· ὁ ἄνθρωπος εἶνε μαῦρος, κοράκι, ἀλλ' ὅταν μπῇ στὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὸ **βάπτισμα** τὸ κοράκι γίνεται περυστέρη. Αὐτὴ εἶνε ἡ πίστι μας.

Καὶ ὁ ἅγιος Χαράλαμπος λοιπὸν γεννήθηκε ἁμαρτωλός. Μὰ πίστεψε στὸ Χριστό, βαπτίστηκε, καὶ μὲ καθημερινὸ ἀγῶνα **ἁγίασε**. Μικρὸς πῆγε σχολεῖο, ἔμαθε λίγα γράμματα.

Στὸ μέρος τους τότε δὲν ὑπῆρχε ἱερεὺς. Οἱ Χριστιανοὶ ζητοῦσαν παπᾶ. Πῶς γίνονταν τότε οἱ παπαδες; Γιὰ νὰ γίνῃ κάποιος παπᾶς, περνοῦσε ἀπὸ πολλὰ «κόσκινα». Ἔπρεπε νὰ 'νε καθαρὸς ἀπὸ ἁμαρτίες, νὰ μὴν ἔχη μολυνθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον. Μαζεύονταν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ καὶ τὸν ψήφιζαν. Ἐνας ἂν βρισκόταν νὰ πῇ «ἀνάξιος», σταματοῦσαν. Γινόταν ἀνάκρισι· ἐξέταζαν καί, ἂν ἦταν κάτι σοβαρό, τότε δὲν γινόταν. «*Ψήφω κλήρου καὶ λαοῦ*» λοιπόν, τὸν ζήτησαν ὅλοι, καὶ ἔτσι **ἐγίνε ἱερεὺς** τοῦ Ὑψίστου στὴ Μαγνησίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὁ ἅγιος Χαράλαμπος.

Ἦταν πλέον παπᾶς. **Μὰ τί παπᾶς!** Δὲν ἔχουμε σήμερα τέτοιους κληρικούς. Ἄν εἶχαμε, ὁ τόπος μας θὰ ἦταν παράδεισος. Ὅλοι οἱ κληρικοὶ νὰ μαζευτοῦμε, δὲν φτειάχνουμε οὔτε τὸ νυχάκι τοῦ ἁγίου Χαράλαμπος. Γιατί; Γιατὶ πρῶτα - πρῶτα **πίστευε** πραγματικά! Τί δηλαδή; Πίστευε στὴν ἁγία Τριάδα, Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα· στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, στὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας· ὅτι ἡ ζωὴ μας δὲν τελειώνει ἐδῶ μὲ τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη· ἡ ἀληθινὴ ζωὴ ἀρχίζει μετὰ τὸν τάφο. «*Εγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ*» (Ἰω. 11,25), εἶπε ὁ Χριστὸς ὅταν πῆγε γιὰ τὸ Λάζαρο. Δεύτερον δὲν τὰ πίστευε ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ τὰ **κήρυττε**· δίδασκε στὴν ἐκκλησίαν, στὰ σπίτια, σὲ πλούσιους καὶ φτωχοὺς, παντοῦ. Τρίτον αὐτὰ ποὺ δίδασκε **τὰ ἐπραττε**. Δὲν ἦταν σὰν μερικούς ποὺ ἄλλα λένε καὶ ἄλλα κάνουν. Καὶ τέλος, μαζὶ μὲ ὅλα αὐτὰ **ἔκανε καὶ θαύματα**.

Γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος Χαράλαμπος ἦταν γνωστός καὶ σεβαστὸς σὲ ὅλους. Μὰ αὐτὸ ἔκανε ζημιὰ στοὺς ἀπίστους. Καὶ μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ ἦταν στὸ κελλί του, μπῆκαν στρατιῶτες, **τὸν συνέλαβαν** καὶ τὸν ὠδήγησαν δεμένο στὸν

Λουκιανό, τὸν ἡγεμόνα τῆς Μαγνησίας. Ἄφοβα **ὠμολόγησε** μπροστά του τὴν πίστι. Καὶ μετὰ; ... Ἀνοίξτε τὰ βιβλία καὶ διαβάστε· νὰ δῆτε πράγματα θαυμαστά, τί ἔκαναν οἱ ἅγιοι, τί πέρασαν οἱ μάρτυρες, τί εἶνε αὕτη ἡ Ἐκκλησία ποὺ ἀνήκουμε.

Τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους εἶνε σπάνιο. Ὁ χασάπης τὸ ἀρνὶ τὸ Μεγάλο Σάββατο πρῶτα τὸ σφάζει καὶ μετὰ τὸ γδέρνει. Εἶδατε ποτὲ χασάπη πρῶτα νὰ γδέρνην τὸ ἀρνί; Ἦ ἐδῶ αὐτό ἔγινε. Ἄκακος ἦταν ὁ ἅγιος Χαράλαμπος, μυρμήγκι δὲν πατοῦσε. Καὶ πῆραν αὐτὸ τὸ ἀρνάκι τοῦ Χριστοῦ καὶ **τὸ ἐγδάραν ζωντανό!** τὸν κρέμασαν ἀνάποδα καὶ μὲ πέτρινα ξυράφια τοῦ ἀφαίρεσαν ὅλο τὸ δέρμα. Τὸ σῶμα ἔσταζε αἷμα. Καὶ αὐτὸς ἔλεγε· «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42)· ὅχι ὅπως τὸ λέμε τώρα ἐμεῖς ὅταν περνᾶνε τὰ ἅγια, ποὺ ἄλλος χαζεύει κι ἄλλος χασμουριέται, ἀλλὰ μὲ πίστι. Ἐκεῖ ποὺ ἔσταξε τὸ αἷμα τοῦ φύτρωσαν ρόδα καὶ τριαντάφυλλα.

Τί κατῶρθωσαν οἱ διώκτες; Οἱ δύο ὅμως δῆμιοί του, οἱ στρατιῶτες **Πορφύριος καὶ Βάπτος**, πέταξαν τὰ μαχαίρια καὶ ὠμολόγησαν· Πιστεύουμε στὸ Χριστό! Μαζί τους καὶ τρεῖς γυναῖκες. Καὶ μαρτύρησαν μαζί του κι αὐτοὶ ὅλοι. Ποιὸς θυμᾶται πιά τοὺς διώκτες; Ὁ ἅγιος Χαράλαμπος ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ· ἔχει ἐκκλησιᾶς στὸ ὄνομά του, κάνει θαύματα.

Τρία - τέσσερα πράγματα νὰ σημειώσουμε.

✓ **Πρῶτον. Οἱ ἅγιοι εἶνε προστάτες τῶν πιστῶν καὶ εὐεργέτες τοῦ κόσμου.** Παντοῦ στὴν Ἑλλάδα τιμοῦν καὶ ἐπικαλοῦνται τὸν ἅγιο Χαράλαμπο. Σὲ ἀσθένειες φωνάζουν τὸ γιατρό, ἀλλὰ παραπάνω ἀπὸ τὸ γιατρό ἔχουν τὸν ἅγιο. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους. Ὁ ἅγιος ὅμως θαυματουργεῖ πραγματικά. Πλούσια μάνα, ποὺ εἶχε σοβαρὰ ἄρρωστο τὸ παιδί της καὶ ξώδεψε ἀδίκως ἑκατομμύρια γιὰ νὰ φέρῃ εἰδικούς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, προσευχήθηκε τὴ νύχτα **μὲ πίστι** καὶ τὸ πρῶτὸ παιδάκι μ' ἓναν ἰδρωτὰ θεραπεύτηκε. Καὶ οἱ ἄπιστοι στὸν «Εὐαγγελισμό» εἶπαν· Αὐτὸ εἶνε θαῦμα! Οἱ ἅγιοι εἶνε ἔτοιμοι νὰ βοηθήσουν – πότε ὅμως· ὅταν κ' ἐμεῖς ζοῦμε ὅπως ἔζησαν ἐκεῖνοι, μὲ πίστι· κι ὅχι νὰ λέμε· Ποιὸς τὰ ὅδε αὐτά; ποιὸς πῆγε στὸν παράδεισο καὶ στὴν κόλασι;... **Μακάριοι ὅσοι ἔχουν πίστι.**

✓ **Οἱ ἅγιοι πίστευαν καὶ νήστευαν.** Φύλαγαν Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ καὶ ὅλες τὶς ἄλλες νηστείες. Ἔτσι κ' ἐμεῖς· ψωμάκι, νερό, ἐλιά, κρεμμύδι. Ἐξαιροῦνται οἱ ἀσθενεῖς. Τώρα;

τῶνε καὶ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ· σὰν τὰ ζῶα. Εἶδα καὶ σὲ νοσοκομεῖο ἐγὼ ἄρρώστους νὰ νηστεύουν· κι ὁ ἄλλος, ὁ μαντράχαλος, ἐνῶ εἶνε γερός, καταλύει καὶ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Ἡ νηστεία εἶνε εὐλογία στὸ σπίτι καὶ φάρμακο ἀπ' τὸ Θεό. Ξέρετε τί λένε ἐπιστήμονες; ὅτι ἀπ' τὴν κρεοφαγία βγῆκε καὶ ὁ καρκίνος καὶ ἄλλες ἄρρώστιες. Ἡ νηστεία εἶνε τὸ καλύτερο φάρμακο. Λοιπὸν, νήστευαν οἱ ἅγιοι, **νήστεψε κ' ἐσύ.**

✓ **Οἱ ἅγιοι πίστευαν, νήστευαν καὶ ἔκαναν προσευχή.** Εἶδες τὰ πουλάκια; μόλις ξυπνήσουν δὲν τρέχουν στὴ βρύσι γιὰ νερὸ καὶ στὸν ἀγρὸ γιὰ σπόρους, ἀλλὰ πρῶτα κελαηδοῦν. Σὰν νὰ λένε στὸ Θεό· Σὲ εὐχαριστοῦμε, Κύριε, ποὺ μᾶς φύλαξες! Πετᾶνε κατόπιν ὅλη μέρα. Καὶ τὸ βράδυ, προτοῦ νὰ κοιμηθοῦν, πάλι κελαηδοῦν καὶ ψάλλουν στὸ Θεό. Λοιπὸν **κ' ἐμεῖς πρῶτὴ μεσημέρι βράδυ προσευχή.**

✓ **Οἱ ἅγιοι πίστευαν, νήστευαν, ἔκαναν προσευχή.** Τί ἄλλο; Ἔκαναν καὶ **ἐλεημοσύνη**· ὅλα τὰ ἔδωσαν γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ τὸν πλησίον. Δὲν κράτησαν τίποτα περιττό. Σκόρπισαν (βλ. Β' Κορ. 9,9 = Ψαλμ. 111,9). Κάποιοι ἔμειναν μόνο μ' ἓνα ρόυχο κ' ἓνα ῥαβδί. Κ' ἐσύ λοιπὸν **δίνε** ἀπὸ τὰ ἀγαθά σου. Δὲν μπορεῖς ὅλα; δῶσε τὰ μισά. Δὲν μπορεῖς τὰ μισά; δῶσε τὸ ἓν δέκατον. Πολλοὶ δὲν δίνουν οὔτε μιὰ δραχμή. Τὸ λέει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος· Βράδιασε; Κάνε τὴν προσευχή σου. Ἔχε κοντὰ στὰ εἰκονίσματα ἓνα κουτάκι γιὰ τοὺς φτωχοὺς ἀδελφούς μας καὶ μέσα σ' αὐτὸ ρίχνε ὅ,τι μπορεῖς.

Σπίτι, ἀγαπητοί μου, ποὺ πιστεύει, νηστεύει, προσεύχεται καὶ ἐλεεῖ, εἶνε εὐλογημένο. Βαδίζει στὸ **δρόμο τῶν ἁγίων** κ' ἔχει τὴν εὐλογία τους. Ἔτσι νὰ ζήσουμε, ἀδέρφια μου. Φράξτε τ' αὐτιά σας στὶς σειρήνες τοῦ κόσμου.

Πολλὰ θὰ δοῦν τὰ μάτια μας. Δὲν σᾶς τὰ λέω, θ' ἀνατριχιάσετε. Ἄς γλεντᾶνε, ἄς χορεύουν, ἄς διασκεδάζουν. **Ἐρχεται σκούπα!** Εἶδες ἡ νοικοκυρά; ὅταν βρωμίση τὸ σπίτι, παίρνει τὴ σκούπα. Βρωμίσαμε, ἀδέρφια μου, βρωμίσαμε! Καὶ παπαῖδες καὶ δεσποτάδες, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Κανεῖς δὲν κάνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ (βλ. Ψαλμ. 13,3 = Ῥωμ. 3,12).

Φύγαμε ἀπ' τὸ Θεό. Θὰ πέση φωτιά καὶ θὰ ἐρημώσῃ ἡ γῆ. Ὅ,τι εἶπαν οἱ γραφές, θὰ γίνη. Πουλῆστε τὸ πουκάμισό σας κι ἀγοράστε Ἀποκάλυψι νὰ διαβάσετε. Ἐδῶ ποὺ μένετε νὰ ζῆτε κοντὰ στὸ Θεό· μὲ μετάνοια, ἐξομολόγησι καὶ θεία κοινωνία. Ἔτσι θὰ ἔχουμε τὴν ἀγάπη, τὴν ὁμόνοια καὶ τὴν εὐλογία τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους καὶ ὅλων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Νικολάου Ἀκρίτα - Φωκίνης τὴν 10-2-1971 Τετάρτη πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντμησης 22-1-2025. Τὴν ὁμιλία αὕτη μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς συντομώσεις στὸ cd ... Φ τῆς σειράς «ΣΚΟΠΟΝ ΔΕΔΩΚΑ ΣΕ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2656

Ἐπέτειος τῆς μάχης τῆς Φλωρίνης
Τετάρτη 12 Φεβρουαρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Πρὸς τί ἡ θυσία;

«Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη τοῦ μύρου γέγονεν;» (Μάρκ. 14,5)

Στὸ κατὰ Μάρκον ἀθάνατο Εὐαγγέλιο, ὑπάρχει, ἀγαπητοί μου, μία σπουδαία περικοπή, στὸ κεφάλαιο 14 καὶ στοὺς στίχους 3-9. Ἡ περικοπὴ αὕτη ἐξιστορεῖ ἓνα στιγμιότυπο ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴ τῆς θεανδρικής προσωπικότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἓνα χαριτωμένο ἐπεισόδιο, τὸ ὁποῖο νομίζω ὅτι ἀρμόζει καὶ στὴν ἐπέτειο τῆς 12ης Φεβρουαρίου 1949, τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Φλωρίνης, τὴν ὁποία ἐορτάζει ἡ πόλις σήμερα.

Τὸ ἐπεισόδιο ποὺ διηγεῖται τὸ Εὐαγγέλιο συνέβη σ' ἓνα ὠραῖο προάστιο, τοῦ ὁποίου τὰ λείψανα ὑπάρχουν καὶ μέχρι σήμερα σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, τὴν πρωτεύουσα τῶν Ἰουδαίων. Τὸ προάστιο λέγεται **Βηθανία**. Ἐκεῖ λοιπὸν ἔφερε τὰ βήματά του ὁ Ἰησοῦς, ὁ ἀκτήμων Ναζωραῖος.

Τὸν κάλεσαν τότε, καὶ ἔτσι ὁ Χριστὸς τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἦταν φιλοξενούμενος σ' ἓνα ταπεινὸ σπίτι τῆς Βηθανίας. Τὸ ἱερὸ κείμενο λέει, ὅτι βρισκόταν «ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ» (Μάρκ. 14,3). Αὐτὸς ποὺ τὸν φιλοξenoῦσε, δηλαδὴ, λεγόταν Σίμων. Ὁ Σίμων ἔκανε αὕτη τὴν εὐγενικὴ πρόσκλησι γιατί εἶχε λόγο σοβαρό· τὸ ἔκανε γιατί ἤθελε νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὶς εὐχαριστίες του στὸν Κύριο· εὐγνωμονεῖ, διότι ἦταν **λεπρὸς** – ἀσθένεια ἀγιάτρευτη τότε – καὶ ὁ Χριστὸς τὸν **θεράπευσε**. Αὐτὸς λοιπὸν φιλοξενεῖ τὸν Χριστὸ στὸ φτωχικὸ του.

Ἀλλὰ ἐνῶ ὁ Χριστὸς βρισκόταν μέσα στὸ σπιτικὸ τοῦ Σίμωνος, συνέβη τὸ ἐξῆς ἀπροσδόκητο. **Μία γυναίκα** τοῦ λαοῦ, σεμνὴ καὶ εὐγενική, ποὺ ἔμαθε ὅτι ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται ἐκεῖ, ἐμφανίζεται ξαφνικὰ καὶ μπαίνει μὲ θάρρος κρατώντας στὰ χέρια τῆς ἓνα **ἀλάβαστρον**. Τί ἦταν αὐτό; Ἦταν ἓνα μικρὸ δοχεῖο ἀγίας ἀπὸ πολύτιμο λίθο, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ χρησιμοποιοῦσαν μόνο πλούσιες γυναῖκες καὶ νέες ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν τῆς Ῥώμης, τὸ ὁ-

ποῖο περιεῖχε μύρο ἐκλεκτό, ὑγρὴ **νάρδο**· ἓνα ἄρωμα σπάνιο καὶ πανάκριβο, ἀπόσταγμα - χυμὸ τοῦ φυτοῦ **νάρδος**, ποὺ εὐδοκίμοῦσε στὶς Ἰνδίες. (Ἡ ἀξία τοῦ μύρου ἦταν μεγάλη· μόνο ὁ Θεὸς γνωρίζει μὲ τί κόπους καὶ θυσίες τὸ ἀγόρασε ἡ φτωχή). Τὸ δοχεῖο αὐτὸ εἶχε στενὸ λαιμό, σὰν τοῦ πελαργοῦ. Μὲ γρήγορη κίνησι ἡ γυναίκα ἔσπασε τὸ σφραγισμένο στόμιο, ἄνοιξε τὸ δοχεῖο καὶ «**κατέχεεν αὐτοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς**», ἔχυσε τὸ μύρο ἐπάνω στὴν κεφαλὴ τοῦ Κυρίου (ἐ.ἔ.).

Τί ἦταν αὐτό; **Μία μεγάλη χειρονομία, μία πρᾶξι σπάνια**, πρᾶξι ποὺ ἔδειχνε τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματα τῆς γυναίκας αὐτῆς, τὴν ὁποία ἔφλεγε ὁ ἔρωτας τοῦ οὐρανοῦ. Μερικοὶ ὅμως, ποὺ εἶδαν αὐτὸ ποὺ ἔκανε, χοντράνθρωποι ἀνίκανοι νὰ ἐκτιμήσουν τὴν πρᾶξι τῆς, ἄρχισαν νὰ τὴ σχολιάζουν δυσμενῶς. Καὶ ὄχι μόνο νὰ τὴ σχολιάζουν, ἀλλὰ καὶ ἐξέφρασαν ἀγανάκτησι λέγοντας· **Γιατί νὰ γίνῃ αὕτη ἡ σπατάλη;** «**Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη τοῦ μύρου γέγονεν;**» (ἐ.ἔ. 14,5)· δὲν ἦταν προτιμότερο τὸ μύρο αὐτὸ νὰ πουληθῇ καὶ ἡ ἀξία του νὰ μοιραστῇ στοὺς φτωχοὺς τῆς Βηθανίας;

Ὁ Χριστὸς ἄκουσε τὰ παράπονα καὶ ἀπήντησε σ' αὐτοὺς τοὺς ἐπικριτὰς λέγοντας· «**Ἀφετε αὐτήν· ... καλὸν ἔργον εἰργάσατο ἐν ἐμοί**» (ἐ.ἔ. 14,6). Ἀφήστε τὴν ... καλὴ ἦταν ἡ πρᾶξι τῆς· πρόλαβε τὶς μυροφόρες γυναῖκες ποὺ σὲ λίγο θὰ μὲ μυρώσουν γιὰ τὴν ταφή μου.

Δὲν προχωρῶ περισσότερο, διότι τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἔχει μεγάλη σημασία. Καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας στὸ **ἐρώτημα αὐτὸ τῶν ὑποκριτῶν** ποὺ δὲν ἦταν εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσουν τὴν πρᾶξι τῆς γυναίκας. «**Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη τοῦ μύρου γέγονεν;**», γιατί νὰ γίνουν τόσα ἔξοδα, νὰ ξοδεύουν τόσα λεφτά γιὰ τὸ μύρο αὐτό; (ἐ.ἔ. 14,4).

Καὶ ὅπως εἶπα στὴν ἀρχή, **τὸ ἐπεισόδιο αὐ-**

τὸ ταιριάζει στὴν ἐπέτειο ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα. Θὰ σᾶς παρακαλέσω πολὺ, ὡς πιστοὶ Χριστιανοὶ ποὺ εἴστε, ν' ἀνοίξετε τὸ Εὐαγγέλιο. Εἶνε ντροπὴ μας οἱ Τοῦρκοι ν' ἀνοίγουν τὸ Κοράνιο, ἓνα βιβλίο ὑποδεέστερο, οἱ Ἰνδοὶ ν' ἀνοίγουν τὶς Βέδες, οἱ Ἰάπωνες ν' ἀνοίγουν τὰ δικά τους ἱερὰ βιβλία, κ' ἐμεῖς νὰ μὴν ἀνοίγουμε τὸ Εὐαγγέλιο. Σᾶς παρακαλῶ λοιπόν, ν' ἀνοίξετε στὸ σπίτι σας τὸ ἀθάνατο Εὐαγγέλιο στὸ Κατὰ Μάρκον, κεφάλαιο 14, στίχους 3-9 καὶ **νὰ διαβάσετε τὸ ἐπεισόδιο αὐτό.**

Κι ἀφοῦ τὸ διαβάσετε, παρακαλῶ νὰ κάνετε μία **ἀντικατάστασι**. Ἐκεῖ ποὺ ἔχει τὴ λέξι «γυνή», νὰ τὴν ἀντικαταστήσετε μὲ τὴ λέξι «Ἑλλάς». Καὶ τότε θὰ δοκιμάσετε μία συγκίνηση. Λέει τὸ Εὐαγγέλιο· «Ἦλθε γυνὴ ἔχουσα ἀλάβαστρον μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτελοῦς, καὶ ...κατέχεεν αὐτοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς». Ἀντὶ λοιπόν τῆς λέξεως «γυνή» γράψτε «Ἑλλάς» καὶ διαβάστε· «Ἡ Ἑλλάς φέρουσα ἀλάβαστρον μύρου κατέχεεν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰησοῦ».

Ναί, ἀδελφοί, μου. Ὅπως ἡ γυναῖκα ἐκείνη προσέφερε θυσίαν στὸν Λυτρωτὴ Ἰησοῦν Χριστόν, ἔτσι καὶ ἡ Ἑλλάς. Κατὰ τὸν ἐθνικὸ μας ποιητὴ Διονύσιο Σολωμὸ καὶ ἄλλους ποιητὰς ἡ Ἑλλάς συμβολίζεται ὡς μία ἀρχοντική κυρία, ὡς μία κόρη τοῦ οὐρανοῦ ποὺ τὴν κεφαλὴ τῆς κοσμεῖ στεφάνι μὲ διαμάντια. Κατὰ τὴν ἀλληγορικὴ λοιπὸν ἀντικατάστασι τῆς εὐαγγελικῆς μας περικοπῆς, ἡ ἐξαίσιος αὕτη κυρία προσέρχεται καὶ **προσφέρει ὡς ἄλλο ἀλάβαστρο καὶ ὡς πολυτίμο μύρο τὶς θυσίαις τῶν τέκνων τῆς**. Ποτέ ἡ Ἑλλάς δὲν μέτρησε τὰ πράγματα μὲ τὸν πῆχυ τῶν ὑλιστῶν. Ποτέ δὲν συμμετέσχε σὲ ἀγῶνες ζητοῦσα ἀνταλλάγματα, ἀλλὰ προθύμως πάντοτε ἔδινε τὸ παρὼν γιὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά.

Ἄλλ' ἐνῷ προσέφερε ἀλάβαστρο καθαροῦ μύρου, **ὑπάρχουν** δυστυχῶς καὶ «Ἕλληνες» - ἀνθέλληνες, ἀνάξιοι νὰ λέγωνται Ἕλληνες, **ὅπαδοι τοῦ λεγομένου ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ**, οἱ ὅποιοι, ὅταν διαβάζουν τὶς ἡρωικὲς σελίδες τοῦ Ἀλβανικοῦ ἔπους, ὅταν μαθαίνουν τοὺς ἀγῶνες ποὺ διεξήγαγε ἡ Ἑλλάς ἐναντίον τοῦ κοκκίνου μινωταύρου, ὅταν πηγαίνουν στὴν ἱστορία τοῦ ἀρχαίου κόσμου καὶ βλέπουν τὶς θυσίαις τῶν Ἑλλήνων σὲ ὅλα τὰ πεδία, ἀποροῦν καὶ λένε μὲ σκεπτικισμό· Γιατί νὰ συμβοῦν οἱ ἀπώλειες αὐτές; γιατί ἡ Ἑλλάδα, ἓνα μικρὸ ἔθνος, νὰ δώσῃ τὸ παρὼν σὲ κλασσικὲς μάχες; Δὲν ἦταν προτιμότερο νὰ μείνῃ παρατηρητὴς, καιροσκόπος θεατὴς τῶν μεγάλων ἀγῶνων, ὅπως ἔκανε ἡ γειτονικὴ μας χώρα, καὶ νὰ βγῇ ἀναίμακτη;

Γιατί νὰ γίνῃ ἡ θυσία τῶν παιδιῶν τῆς; Καὶ ἄλλοι, ἀκόμη πιὸ ἱταμοὶ καὶ ὑλισταί, χοντράνθρωποι, ποὺ ποτέ δὲν ἐνίωσαν αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ ἀνιδιοτελεῆ, λένε· Γιατί ἐμεῖς δὲν ἀνοίξαμε τὰ σύνορά μας νὰ περάσουν οἱ κολοσσοὶ τοῦ ἄξονος, οἱ δυνατοὶ τοῦ κόσμου, καθ' ἣν στιγμήν ἄλλα ἔθνη ἀνοίγαν τὶς πύλες τοὺς καὶ ἄφηναν νὰ διέρχωνται οἱ κολοσσοὶ καὶ σιδηρόφρακτοι γίγαντες; Γιατί ἡ θυσία αὐτῇ;

Ὡ ἡ θυσία! Δὲν θ' ἀπαντήσω ἐγὼ στὴν ἀπορία τῶν ὑλιστῶν αὐτῶν, ποὺ πάντοτε μετροῦν τὰ πράγματα μὲ τὸν πῆχυ τοῦ ὑλικοῦ συμφέροντος. Θ' ἀπαντήσῃ ὁ Κύριός μου, θ' ἀπαντήσῃ ὁ Χριστός. Καὶ ὁ Κύριος λέει σ' αὐτοὺς τοὺς ἐπικριτὰς τῆς Ἑλλάδος· «Ἄφετε αὐτήν· ...Καλὸν ἔργον» εἰργάσθη ἡ Ἑλλάς (ἐ.ἀ. 14,6), καλῶς ἔπραξε ἡ μικρὴ αὕτη χώρα! Οἱ ἡρωικὲς πράξεις τῆς, **οἱ θυσίαις τῶν τέκνων τῆς δὲν ἔγιναν ματαίως, ποτέ!** Καί, ὅπως εἶπε ὁ Χριστὸς γιὰ τὴ σεμνὴ ἐκείνη γυναῖκα, ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔπραξε θὰ διαλαλῇται σὲ ὅλο τὸν κόσμον (βλ. ἐ.ἀ. 14,9), ἔτσι καὶ οἱ πράξεις τῶν ἡρωικῶν παιδιῶν τῆς μικρῆς μας πατρίδος, τῶν ἰδεολόγων ποὺ ἠλεκτρίζονταν ἀπὸ τὰ ὑψηλά, **θὰ παραμείνουν εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.**

Ὅσοι ἀπὸ μᾶς, ἀγαπητοί μου, παλαιότερα κατὰ κάποιον τρόπο λάβαμε μέρος στὶς φοβερὲς τιτανομαχίαις τοῦ ἔθνους μας κι ἄσπρισαν τὰ μαλλιά μας, καὶ εἶδαμε τὸ δρᾶμα τῆς πατρίδος, ἡ ὁποία ὡς ἀλάβαστρο πολυτίμου μύρου προσέφερε στὸν Ἰησοῦ θυσίαν ὑπὲρ τῶν εὐγενεστέρων ἰδανικῶν, **λέμε·**

Εἰς πείσμα τῶν δαιμόνων οἰουδήποτε χρώματος καὶ οἰασδήποτε προελεύσεως, ἐφ' ὅσον ἀνατέλλει ἡλιος, ἐφ' ὅσον μαρμαίρουν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, ἐφ' ὅσον τὰ δέντρα θάλλουν, ἐφ' ὅσον οἱ ποταμοὶ ῥέουν, ἐφ' ὅσον οἱ ἄνεμοι καὶ οἱ ζέφυροι πνέουν στὴν πατρίδα μας, ἀκόμη δὲ περισσότερο ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν εὐγενεῖς ψυχὲς ποὺ εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀντιληφθοῦν τὸν **ἰδανισμό τοῦ γένους** μας, τὸ μνημόσυνο τῆς Ἑλλάδος θὰ μένῃ ζωηρὸ εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Ἡ Ἑλλάς φέρουσα στὸν Κύριο τὸ ἀλάβαστρο τοῦ μύρου τῆς, τὸ ἐξέχεε, κι ἀπὸ τὸ ἄρωμά του εὐωδιάζει ὅλη ἡ γῆ καὶ ὅλη ἡ ἀνθρωπότης εἰς αἰώνιον μνημόσυνον τῶν ἡρωικῶν παιδιῶν τῆς, τὰ ὁποῖα, ποτέ μὲ τὸν πῆχυ τοῦ ὑλισμοῦ, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὰ μέτρα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἀγάπης, ἔσπευσαν καὶ ἔδωσαν τὸ παρὼν σὲ ὅλες τὶς ἱστορικὲς μάχες τῆς ἀνθρωπότητος.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Γεωργίου Φλωρίνης τὴν 12-2-1971, Παρασκευὴ πρωί. Καταγραφή καὶ μεταγλώττισις 23-1-2025. Τὴν ὁμιλία αὕτη μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς συντομεύσεις στὸ cd ...Φ τῆς σειρᾶς «ΣΚΟΠΟΝ ΔΕΔΩΚΑ ΣΕ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868)